

minuga! Tule minuga!" Ja tuningapoeg ruttas tema järel, unustas oma töötust, unustas seda juba esimesel öhtul, ja Paradiisi-neid kutsus käega ja hüüdis lahte häälega. Kõngemaks läks õlme-lõhu ümberringi, vägewamast fölosi wad länded. Kuningapoja silma ees oli, kui seisaksi wad tu-handed lahte-näuga pead saalis, nifutaksi wad tema pool ja laulaksi wad: „Inimene peab kõiti tundma, inimene on kõige maa-silma isand!" Tulgad keela-tud puu lehtedes ei näitanud enam wälja kui werised pisarad, waid kui punased säravad tähed. „Tule minuga, tule minuga!" fölosi wad wärise-wad häälde, ja iga sammu juures, mida tuningapoeg edasi astus, pafitaksi wad tema palged pala-wamalt, woolas tema weri seewamast soonte sees. „Mina pean minema!" ütles tema. „Ega see patt ei ole, ega see patt olla ei wöi! Mis mina senaduse ja rõõmu järel käia ei wöi? Mina tahab aga nähia, tuida Paradiisi-neid puhlab. See ei ole veel midagi; kui mina aga oma mossi tema suu peale ei piigista ja seda minua ei tee. Mina olen kindel ja minu tahtmisse wägi on tugew!"

Paradiisi-neid läänas puu offad förwale ja fa-dus nende peite. „Weel ei ole mina patto teinud!" ütles tuningapoeg, ja mina ei tahab pattu teha!" Ja siis läänas tema keelatud puu offad förwale ja waatas nende alla. Seal magas

Paradiisi-neib, nii kena, kui ainult waimu-neid Paradiisi-aidas kena olla wöib. Ja waimu-neid naeratas unes, ja tuninga poeg fummardas ennast tema üle ja nägi piharaid tema silmalaude wahel.

„Nütad sinna minu üle?" ütles tuningapoeg wailse häälega: „Ära nuta, sa senaduse-luju! Nüüd vast mõistan mina Paradiisi rõõmu! Tuleks ta igawene öö minu pease, üks ainsus silmapilf kui see, on elu-aea õnnels küll!" Ja tuningapoeg piigis-tas omad mosad Paradiisi-neiu su peale — — —

Järsku ratsus lõue-paik nii raske ja kange ja hirmus, tuida seda ütssti enne tulnud ei ole. Kõik langes fummuli. Paradiisi-neid ja aid waju-si wad, waju-si wad sügawamale ja sügawamale. Kuningapoeg nägi lõiki pistase pimeduse sisse lange-ma. Nagu veike hiilgaw täht säras see veel laugest tema silma, siis wärises külm surma-oog läbi tema feha. Tema silmad langevi wad finni ja esutundmine kadus temast.

Külm vihm langes tema silmi; kange wilu tuul wuhises tema ümber. „Mis olen mina teinud!" ohkas tuningapoeg. „Minna olen pattu teinud nagu Adam — olen pattu teinud ja Paradiisi-aid on sügawuse sisse langenud!" Ja tema tegi omad silmad lahti. Üht tähte nägi tema veel laugest, seda tähte, mis kui kadunud Paradiis säras. Seda nägi tema veel — see oli koidotäht taewa peal.